

La destrucció de la Xina

Joan F. Mira

S'ha reunit fa pocs dies el Parlament xinès, o siga un grapat de milers de funcionaris triats pel Partit Comunista, en un acte d'aquells ben formals i hieràtics tan clàssics i típics del règim, com eren clàssics dels règims germans, feliçment abolits per la història. A la Xina, el Partit Comunista presideix immutable el procés més brutal i massiu d'explotació de mà d'obra i d'acumulació de capital que han conegut els segles. I el món en general s'ho mira content i feliç. Hi ha milers d'execucions públiques anuals, un espectacle que alligona les masses, la corrupció dels dirigents és espectacular, a les presons i als camps de concentració centenars de milers de captius treballen forçats i produeixen una part considerable d'això que comprem tan barat. No hi ha drets sindicals ni polítics, i qui en reclama pot augmentar ràpidament el nombre dels presos anònims. Els promotors immobiliaris, en conxorxa metòdica amb les autoritats, arrasen barris sencers i no valen de res les protestes de tanta pobra gent damnificada, sovint apallissada si pretén resistir. Podria continuar la descripció, però no val la pena: ni els governs ni els polítics, ni la premsa ni allò que se'n diu l'opinió, ni els intel·lectuals il·lustrats, ni l'esquerra habitual ni ningú mai no protestaran ni firmaran condemnes, ni eixiran al carrer en manifestació. La condemna moral, ja se sap, es reserva només per als americans, que cometen abusos ben certs però infinitament menors. Coneixen vostès algun antixinès, en el mateix sentit que hi ha tants antiamericans? I què hi tenen a dir els amables defensors del patrimoni ecològic, del patrimoni urbà o rural contra la depredació i la destrucció? Perquè hi ha un fet, inqüestionable i terrible: per cada malifeta contaminant o destructiva que han produït els països dits capitalistes, n'han comeses moltes més i més grosses els anomenats socialistes. Qui no ho crega, que visite Polònia, Rússia o Romania, o que repasse ara mateix la destrossa que està patint la Xina. Sembla que el parlament popular ha recordat, per fi, que els pagesos i la gent del camp haurien de rebre també alguna part dels beneficis del creixement del país, fins ara reduït a les àrees urbanes. Que no reben també els perjudicis, que han resultat tan brutals com si el litoral de la Xina fóra tot una gran Marina d'Or barata i bèstia (per cert, el ministre Sevilla d'Espanya lliurava a Jesús Ger, amo de la tal Marina, la medalla de millor empresari de l'any o alguna cosa semblant: venia en una foto al diari). Però no comparem, que açò no és tan gran com la Xina.

Si algú vol recordar què passa allà, li convé saber coses com aquestes: del passat de Zhengzhou, capital de Henan i que era ciutat imperial, no en queda res, i la ciutat és ara d'una mediocritat que fa plorar. De Chengdu, sublim capital de Sichuan, només queden tres bells i tristos carrers antics, la resta ha estat arrasat i reconstruït amb el gust de Zhengzhou. La prestigiosa Xian, que va ser diverses vegades capital del

país i prop de la qual està enterrat Qin Shi Huangdi, fundador de l'imperi, ha caigut en gran part víctima dels interessos de la modernitat oficial. Shangai ha estat generosament mutilada, sobretot la ciutat pròpiament xinesa, i sembla que només se'n salvaran, curiosament, els barris de les concessionàries estrangeres. A Pequín, asseguren, la transformació va ser tan ràpida que els qui coneixien la ciutat ja no la reconeixen. L'atribució dels Jocs Olímpics ha conduït a una política de destrucció massiva i de construcció confiada als grans instituts d'arquitectura (ai, els arquitectes, ací i allà i a tot arreu) associats o no als pesos pesants occidentals de la construcció. I la ciutat, que era una de les més belles del món fins a les primeres destruccions del règim maoista, ha perdut ja la seua ànima, aquella subtil i modesta geografia urbana que compensava la magnificència dels espais imperials. I deixem-ho ací: fi de l'amarga prosa. Com deia el títol d'aquell film, *Cina è vicina*. Molt veïna, i tots serem en pocs anys petits xinesos.

“I la ciutat, que era una de les més belles del món fins a les primeres destruccions del règim maoista, ha perdut ja la seua ànima, aquella subtil i modesta geografia urbana que compensava la magnificència dels espais imperials. I deixem-ho ací: fi de l'amarga prosa. Com deia el títol d'aquell film, ‘La Cina è vicina’. Molt veïna, i tots serem en pocs anys petits xinesos”